

Az FNSEA és a decentralizáció

Az FNSEA idei kongresszusa meghívott előadójaként [Anne-Marie Escoffier](#) decentralizációért felelős államtitkár fejtette ki a kormányzat ezzel a területtel foglalkozó törvénytervezetének elemeit. A politikus szerint a készülő törvény minél egyszerűbben kívánja szabályozni a decentralizációt, miközben három prioritás vezérli: a fiatalok esélyeinek javítása, a munkahelyteremtés és a jövő biztosítása.

A legnagyobb francia mezőgazdasági szakszervezeti szövetség, az FNSEA idei, sorrendben 67. kongresszusának egyik politikai előadója a decentralizációért felelős miniszteri rangú államtitkár volt, név szerint [Anne-Marie Escoffier](#), aki beosztását tekintve [Marylise Lebranchu államreformért, decentralizációért és közszféráért felelős miniszter](#) alá rendelve dolgozik. Meghívásának az adott kifejezett aktualitást, hogy a jelenlegi kormánytöbbség nem csak az államigazgatás rendszerét szeretné általánosságban megváltoztatni, de a KAP második pillérét is regionalizálni akarja, ami a szakma széles körű ellenérzésével találkozik.

Xavier Beulin az államtitkár asszonyt fölkonferáló szavaival emlékeztetett arra, hogy a vidéki lakosság azt szeretné, ha ugyanolyan életminőséget tudhatna magáénak és ugyanazokat a közszolgáltatásokat vehetné igénybe, mint a városi lakosság. Ami pedig a második pillér regionalizációját illeti, azt tartanak kívánatosnak, hogy az ebbe a pillérbe tartozó fejezeteket továbbra is egy egységes, nemzeti irányelv fogja össze, hogy a 22 régióban ne legyen 22 teljesen más vidékfejlesztési politika, ami a gazdák országon belüli versenyemlegességét is megkérdőjelezheti.

Anne-Marie Escoffier szerint a készülő törvény minél egyszerűbben kívánja szabályozni a decentralizációt, miközben három prioritás vezérli: a fiatalok esélyeinek javítása, a munkahelyteremtés és a jövő biztosítása. Alapelvei: az azonos szolgáltatásokhoz való hozzáférés biztosítása mindenütt, a sokféleség (*diversité*) tiszteletben tartása és az állampolgár (*citoyen*) központba helyezése. A törvénytervezet három önkormányzati szinttel tervez, ezekhez más és más feladatokat rendelve. A település szintjén zajlana az ökológiai átmenet végrehajtása, a megye jelenti a szolidaritás biztosítását, míg a régió a szakképzésért és oktatásért, valamint a gazdaságért felel. Az elképzelés pontosítására, a koherenciák megteremtésére és az irányítás demokratikus végrehajtásának biztosítására regionális fórumokat hoznának létre, az állam feladata lesz a nemzeti szintű politikák megalkotása és a föderatív szerepkör ellátása, valamint a közszféra programjainak végrehajtására vonatkozó paktum megalkotása

(*pacte de gouvernance de l'action publique*). Hozzátette, a mostani elképzelések egy részének alapját még a [Jean-Pierre Chevènement](#) belügyministersége alatt a települési szövetségekről (*intercommunalité*¹) hozott törvényre vagy annak eredményeire építik. Ugyanakkor tervezik a

¹ [loi n° 99-586 du 12 juillet 1999 relative au renforcement et à la simplification de la coopération intercommunale](#), másként [loi Chevènement](#)

kanton-rendszer reformját, ami azt jelenti, hogy a demográfiai sajátosságokkal összhangban felére csökkentenék azok számát, de ez egyes ritkán lakott területek esetében akár 5-6 jelenlegi kanton összevonását is jelentheti. Ezzel párhuzamosan azonban nem fog csökkenni a megyei közgyűlésekben ülő képviselők száma, ami viszont azt jelenti, hogy a mostani kormányzatnak egészen más elképzelései vannak az önkormányzati rendszer reformjáról, mint a Sarkozy-érának, ahol tervezték a megyei és regionális önkormányzatok fúzióját és a régiók számának csökkentését – ésszerűségi és költségtakarékossági okokból.

Az Anne-Marie Escoffier által elmondottakat a kongresszus hallgatósága több mint kétkedéssel, sőt inkább ellenszenvvel fogadta, mivel úgy ítélték meg, hogy valójában csak egy olyan politikai beszédet hallottak, ami semmi érdemi információval, konkrétummal nem szolgált, nem adott választ azokra a kérdésekre, amik a gazdákat valójában foglalkoztatják. Olyan gazda is volt, aki kifejtette az államtitkár asszonyának, azok, akik ezen a kongresszuson részt vesznek, kivétel nélkül szenvedélyből választották a gazdálkodói mesterséget, mégis az az érzésük, hogy a kormány fejőstehénnek tartja őket, akiktől csak elvenni lehet, de akiknek nem kell semmit adni. Mások azt sérelmezik, hogy az egyes közigazgatási szintek közötti felelősség-átadás sosem járt a megfelelő pénzügyi eszközök átadásával, biztosításával, mindig csak a helyi adóterheket növelték az ilyen intézkedések. Volt, aki úgy vélte, olyanok akarnak a törvény előkészítése során beleszólni a helyi ügyek intézésébe, akiknek semmiféle ismeretük nincs erről a területtel, míg mások a termőföldek folytatódó pazarlására és annak nagyságára hívták föl a figyelmet. Volt, aki polgármesterként is tevékenykedik és arra hívta föl a figyelmet, hogy a nemzeti numerikus programot csak akkor tudná a saját településén végrehajtani, ha lakosonként 1100 eurót áldozna arra, az önkormányzatnak viszont erre nincsenek forrásai.

Ugyan Escoffier a termőföld kapcsán kifejtette, hogy a beépítési célú művelés alóli kivonásokat – amiket a helyi rendezési tervek szabályoznak (*plan local d'urbanisme*) – település-szövetségek szintjén kell majd elbírálni, az építési engedély kiadása viszont továbbra is az érintett önkormányzatnál marad. A hozzáértők szerint ez nem old meg semmit, mert az egyes polgármesterek valószínűleg vagy a többi önkormányzat valamelyikére „tolnák át” a beépítéseket, vagy éppen ellenkezőleg, a várható bevételek miatt igyekeznek azokat magukhoz vonzani.

Somogyi Norbert, Párizs